

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/83/2017
Identifikačné číslo spisu: 1016201563
Dátum vydania rozhodnutia: 26.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016201563.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Mesto Šaľa, so sídlom Námestie sv. Trojice 7, 927 15 Šaľa, zast. Mgr. Milanom Vallom, advokátom, so sídlom Vajnorská 43, 831 03 Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, so sídlom Ružová dolina 606/10, 821 09 Bratislava, IČO: 317 979 03 o všeobecnej správnej žalobe, o kasačnej sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/179/2016-90 v znení opravného uznesenia zo dňa 26. júna 2017 č. k. 1S/179/2016-99, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.
Konanie na správnom súde

1. Uznesením č. k. 1S/179/2016-90 v znení opravného uznesenia zo dňa 26. júna 2017 č. k. 1S/179/2016-99 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) podľa § 98 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) odmietol ako neprípustnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti Protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 23111-7000/2015-OK/5 zo dňa 24.03.2016 a Zápisnice o prerokovaní protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 23111-7000/2015-OK/10 zo dňa 22.06.2016 (ďalej len „protokol“ a „zápisnica“). Kontrola sa týkala postupu žalobcu pri zadávaní podlimitnej zákazky s využitím elektronického trhoviska na predmet zákazky „Osobné motorové vozidlo Škoda Superb“ po uzavretí zmluvy v súlade s § 146 ods. 4 zák. č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 25/2006 Z.z.“), pričom kontrolou boli zistené porušenia zákona konkrétne § 9 ods. 3 zák. č. 25/2006 Z.z.

Žalobca v žalobe namietal, že protokol aj zápisnica sú nesprávne, vychádzajú z nesprávnej právnej interpretácie a aplikácie všeobecne záväzných právnych predpisov a zasahujú do oprávnených a právom chránených záujmov žalobcu. Žiadal protokol i zápisnicu zrušiť.

2. Správny súd v napadnutom uznesení uviedol, že napriek všeobecnému konštatovaniu, že protokol a zápisnica môžu zasahovať do širokého spektra jeho právom chránených záujmov, najmä na právo na ochranu dobrej povesti, žalobca nevymedzil konkrétne ukrátenie na svojich právach, pričom len samotné tvrdenie žalobcu o tom, že bol na svojich právach ukrátený nepostačuje na to, aby mal aktívnu žalobnú legitimáciu domáhať sa svojho práva na súde správnu žalobou. Tvrdenie o takomto ukrátení musí byť súčasťou správnej žaloby v rámci jej žalobných dôvodov, čo v danom prípade absentuje.

3. K uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/31/2011 zo dňa 25.08.2011, na ktoré poukazoval žalobca, správny súd uviedol, že vychádzalo z iného právneho stavu a z iných skutkových okolností ako je tomu v danom prípade. Protokol o výsledku kontroly a zápisnica o prerokovaní protokolu o výsledkoch kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní boli vypracované podľa zákona o verejnom obstarávaní účinného ku dňu 09.02.2016, neobsahovali žiadne povinnosti odstrániť zistené nedostatky v procese verejného obstarávania, čo bolo jednou z podmienok spôsobilosti na súdny prieskum rozhodnutia podľa citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/31/2011. Toto uznesenie sa týkalo súdneho prieskumu protokolu z vykonanej kontroly postupu zadávania zákazky po uzavretí zmluvy a zápisnice z prerokovania protokolu pri kontrole vykonávanej podľa znenia zákona o verejnom obstarávaní účinného do dňa 31.12.2009. V zák. č. 25/2006 Z.z., platnom a účinnom v čase začatia výkonu kontroly je proces výkonu kontroly po uzavretí zmluvy osobitne upravený v § 146a až § 146d zák. č. 25/2006 Z.z. Podľa daného zák. č. 25/2006 Z.z., na rozdiel od úpravy výkonu kontroly podľa staršej úpravy účinnej do 31.12.2009, t. j. právnej úpravy v prípade posudzovanom Najvyšším súdom Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžf/31/2011, sa už žalovaným neukladajú kontrolovanému subjektu (t. j. žalobcovi) povinnosti tak, ako tomu bolo podľa § 13 ods. 6 zákona o kontrole. Najvyšší súd Slovenskej republiky však vo svojom uznesení vo veci sp. zn. 5Sžf/31/2011 vychádzal práve z tejto staršej právnej úpravy.

4. Po preskúmaní veci správny súd dospel k záveru, že protokol a zápisnica nepodliehajú súdnemu prieskumu v rámci úpravy správneho súdnictva. Protokol a zápisnica sú predovšetkým zhrnutím kontrolných zistení, ktoré viedli žalovaného k záveru o porušení zákona v postupe verejného obstarávateľa, pričom pre žalobcu z nich bezprostredne nevyplývajú žiadne konkrétne práva a povinnosti. Protokol ani zápisnica žalovaného nie sú rozhodnutím orgánu verejnej moci (individuálnym správnym aktom), ktoré by zakladali, menili alebo rušili práva a povinnosti žalobcu alebo sa ich priamo dotýkali, slúžia predovšetkým ako podklad pre ďalší postup žalovaného.

5. Keďže správny súd dospel k záveru, že žaloba smeruje proti opatreniu predbežnej povahy, ktoré nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania, žalobu odmietol.

II.

Kasačná sťažnosť/ stanovisko žalovaného

A)

6. Proti uzneseniu správneho súdu podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z 03.08.2017, v ktorej navrhol uznesenie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že :

- krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.),
- krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.),
- krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.),
- podanie žalobcu bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 písm. j/ S.s.p.).

7. Podľa sťažovateľa záver správneho súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa je nesprávny, v priamom rozpore s ustanovením § 178 ods. 1 S.s.p. a tým správny súd zaťažil uznesenie vadou, ktorá mala za následok jeho nesprávnosť a nezákonnosť, čím odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom. Aktívna legitímácia sťažovateľa na podanie žaloby je pri podaní žaloby vždy daná, ak žalobca tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch. Samotné tvrdenie postačuje na splnenie procesných predpokladov jeho aktívnej vecnej legitímácie, nie je nevyhnutné predkladať dôkazy. Sťažovateľ spĺňa pojmové znaky žalobcu, ako je legálne definovaný v § 178 ods. 1 S.s.p.

8. Sťažovateľ tvrdil, že samotná skutočnosť, že protokol a zápisnica nepredstavujú rozhodnutia podľa Správneho poriadku alebo neukladajú sťažovateľovi práva a povinnosti, preto nepredstavuje dôvod na vyvodenie záveru, že nepodliehajú súdnemu prieskumu. Protokol a zápisnica podliehajú súdnemu prieskumu ako opatrenia vždy, ak nimi boli práva alebo právom chránené záujmy sťažovateľa priamo dotknuté. Každé nepravdivé tvrdenie je vždy zásahom do práva na ochranu dobrej povesti, pričom pravdivosť tvrdenia o porušení zákona je vždy možné preskúmať. Napadnuté rozhodnutia priamo zasahovali do práva sťažovateľa na ochranu dobrej povesti, teda porušovali práva sťažovateľa upravené v § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka, čím by bez ďalšieho predstavovali opatrenia orgánu verejnej správy preskúmateľné súdom. Správny súd sa vôbec nezaoberal pravdivosťou tvrdenia žalovaného o tom, že žalobca mal porušiť zák. č. 25/2006 Z.z., teda sa vôbec nezaoberal tým, či žalovaný obvinil sťažovateľa z porušenia zákona. Správny súd len všeobecne skonštatoval záver, že sťažovateľ nedostatočne odôvodnil zásah do práva na ochranu dobrej povesti, pričom v skutočnosti sa týmto zásahom vôbec nezaoberal.

B)

9. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti nesúhlasil s argumentáciou sťažovateľa a stotožnil sa v merite s uznesením správneho súdu, ktorý vec správne právne posúdil. Žalovaný sa odvolal na svoje vyjadrenie k žalobe, kde jednoznačne uviedol, rovnako ako správny súd, že protokol a zápisnica sú zhrnutím kontrolných zistení, pričom pre sťažovateľa z nich bezprostredne nevyplývajú žiadne konkrétne práva a povinnosti.

10. K aktívnej legitímácii sťažovateľa na podanie žaloby žalovaný poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/23/2010 z 26.10.2010 a sp. zn. 6Sžo/227/2010 z 26.10.2011 a uviedol, že ukrátenie na subjektívnych právach žalobcu (sťažovateľa) spôsobené rozhodnutím správneho orgánu predstavuje definičný znak aktívnej legitímácie na podanie správnej žaloby.

11. Žalovaný opätovne zdôraznil, že výkonom právomoci žalovaného v zmysle zák. č. 25/2006 Z.z. spočívajúcim v konštatovaní porušenia zák. č. 25/2006 Z.z., nemohlo dôjsť k porušeniu práv a právom chránených záujmov sťažovateľa, vrátane sťažovateľovho práva na dobrú povesť a dobrého mena právnickej osoby, nakoľko takéto tvrdenia nemajú difamačný charakter a nie sú teda objektívne spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu. Žalovaný dodal, že prostriedkom obrany pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti je podanie žaloby na všeobecný súd v súlade s § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Navyše samotným vydaním protokolu nedochádza k zásahu do právnej sféry sťažovateľa.

12. Ďalej žalovaný upozornil na prebiehajúce súdne konanie medzi sťažovateľom a žalovaným vedené na Krajskom súde v Bratislave, v ktorom sťažovateľ podal správnu žalobu voči rozhodnutiu žalovaného o uložení pokuty za porušenie zák. č. 25/2006 Z.z. a v ktorom sa bude riešiť aj zákonnosť priebehu správneho konania, vrátane posúdenia podkladov pre vydanie napadnutého rozhodnutia, teda aj protokolu a zápisnice. Vzhľadom na to považuje žalovaný rozhodnutie o kasačnej sťažnosti za spor „akademickej“ povahy. Bez ohľadu na rozhodnutie kasačného súdu, k zmene postaveniu sťažovateľa nedôjde, keďže vydaním protokolu a zápisnice nedošlo k zásahu do sťažovateľových práv a oprávnených záujmov a sťažovateľ nebol nijakým spôsobom ukrátený na svojich právach. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/168/2013 z 01.07.2016, č. k. 5S/76/2015-115 z 31.05.2016, sp. zn. 5S/135/2016 z 13.09.2016, uznesenie

Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 166/2011.

13. Záverom žalovaný poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Bratislave, ktorý má za to, že výsledné materiály z vykonanej kontroly sú zo súdneho preskúmania v správnom súdnictve vylúčené z dôvodu, že protokol a zápisnica ako také nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve.

Správny súd postupoval správne, keď žalobu odmietol, a preto žalovaný navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 S.s.p. zamietnuť.

III.

Právne závery kasačného súdu

14. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ako „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.), a s prihliadnutím na formálnu viazanosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou v spojení s § 439 ods. 3 písm. a/ S.s.p.) a neviazanosť sťažnostným návrhom (§ 453 ods. 3 S.s.p.) kasačný súd preskúmal napadnuté uznesenie spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k presvedčeniu, že je nedôvodná.

15. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd vybrať si z prostriedkov ochrany upravených procesnými predpismi ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený zasahovať do tejto procesnej slobody, teda dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

16. Rovnako kasačný súd zdôrazňuje, že predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytýkaných nedostatkov konania správneho súdu a napadnutého uznesenia v rozsahu sťažnostných bodov.

17. V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti hore uvedených kasačných dôvodov.

18. Sťažovateľ zakladá svoju kasačnú sťažnosť na 4 odlišných dôvodoch, a to, že správny súd podanie nezákonne odmietol, správny súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. S vyššie uvedeným dôvodom kasačnej sťažnosti zakotveným pod § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. (t.j. nesprávne právne posúdenie veci) zákonodarca spája právnu situáciu, kedy krajský súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) aplikuje právnu normu v merite veci bez možnosti opory v doterajšej

ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu.

Nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom je zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

20. Naopak s ďalším dôvodom kasačnej sťažnosti zakotveným pod § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p. (t.j. porušenie zákazu denegatio iustitiae) zákonodarca spája stav právnej zmätočnosti postupu správneho súdu v konaní, resp. formálnej alebo obsahovej vadnosti napadnutého uznesenia, kedy správny súd nerešpektoval procesné predpisy a tým zapríčinil vadu vo svojom rozhodnutí so závažným dopadom na jeho zákonnosť. Žalovaný užitie týchto dôvodov v kasačnej sťažnosti sťažovateľom nenamietal.

21. Vzhľadom na charakter výroku napadnutého uznesenia a právne možnosti jeho spochybnenia, je možné ako relevantný dôvod kasačnej sťažnosti uviesť iba dôvod nezákonného odmietnutia žaloby (§ 440 ods. 1 písm. j/ S.s.p.).

22. Z výroku napadnutého uznesenia nepochybne vyplýva, že krajský súd žalobu odmietol, pričom ako právny základ na odmietnutie použil ustanovenie § 98 ods. 1 písm. g) S.s.p.

Podľa § 98 ods. 1 písm. g) S.s.p. v znení relevantnom pre preskúmanú vec správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

23. Zákonodarca pre účastníka súdneho prieskumu ponúkol prostredníctvom ustanovenia § 440 ods. 1 S.s.p. dostatočne jasnú a prehľadnú hierarchiu dôvodov zoradených pod písm. a) až j) a umožňujúcich nespokojnému účastníkovi (sťažovateľovi) napadnúť prostredníctvom kasačnej sťažnosti zákonnosť rozhodnutia správneho súdu. Hoci kasačný súd nespochybňuje, že v niektorých prípadoch môže sťažovateľ na obranu svojich práv využiť aj viaceré dôvody kasačnej sťažnosti zakotvené v citovanom ustanovení, dôvody uvedené v § 440 S.s.p. pod písmenami f) až h) a j) sa logicky vylučujú.

24. Pre Najvyšší súd je jednoznačné, že zámerom zákonodarcu v prípade dôvodu uvedeného pod písm. g) bolo umožniť sťažovateľovi spochybnenie súdneho rozhodovania v merite veci, t.j. vadnej aplikácie možno nesprávne určenej hmotnoprávnej normy na dostatočne zistený skutkový stav; naopak v prípade dôvodu uvedeného pod písm. j) zákonodarca sledoval umožniť spochybnenie procesného názoru správneho súdu pri aplikácii konkrétnej procesnej normy, ktorá oprávňuje správny súd na odmietnutie žaloby vzhľadom na nespĺnenie podmienok súdneho prieskumu negatívne vymedzených pod písm. a) až h) v odseku 1 § 98 S.s.p.

25. Za uvedeného procesného stavu sa preto kasačný súd nemôže zaoberať sťažnostnými bodmi pri dôvodoch vymedzených sťažovateľom podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) S.s.p. [zmätočnosť napadnutého uznesenia, nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom či odklon od judikatúry], nakoľko predvetie ustanovenia § 440 ods. 1 v spojení s jeho odsekom 2 a § 439 ods. 3 písm. S.s.p. zdôrazňuje (viď formulácia „Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že“, „Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí“) úplnosť, výlučnosť a nezameniteľnosť dôvodov kasačnej sťažnosti.

26. Kasačný súd sa stotožňuje so záverom správneho súdu, že primárne sa musí správny súd vysporiadať s otázkou prípustnosti preskúmania žalobou napadnutého protokolu a zápisnice.

27. Právna úprava prístupu k súdnemu preskúmaniu právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby podľa Správneho súdneho poriadku vychádza z princípu generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo

povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté, okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje (§ 7 S.s.p.). Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd (čl. 46 ods. 2 veta druhá Ústavy Slovenskej republiky). Nepripúšťa sa súdne preskúmanie rozhodnutí alebo opatrení orgánov verejnej správy predbežnej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

28. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy je teda vždy ich spôsobilosť zasiahnuť do práv, slobôd alebo záujmov subjektov, ktorým sú určené. Súdnemu preskúmaniu preto podliehajú aj také správne akty (opatrenia) orgánov verejnej správy, ktoré nespĺňajú formálne náležitosti rozhodnutia, za predpokladu, že sa nimi právne záväzným spôsobom (bez možnosti nápravy prostredníctvom riadnych opravných prostriedkov) zakladajú, menia alebo rušia práva alebo povinnosti fyzických či právnických osôb, alebo sa ich priamo dotýkajú.

29. Kasačný súd sa však stotožňuje s názorom žalovaného a správneho súdu, že napadnutý protokol a zápisnica uvedené požiadavky pre prípustnosť súdneho preskúmania v správnom súdnictve nespĺňajú. Tento záver podporuje aj argumentácia Najvyššieho súdu v rozsudku sp. zn. 5Sžf/26/2012 zo dňa 29.11.2012, v ktorom sa uvádza, že
„...považuje za potrebné zdôrazniť, že zatiaľ čo protokol a zápisnica o prerokovaní protokolu ako také nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože osebe nepredstavujú zásah do práv a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu, ich časť obsahujúca uloženie povinnosti alebo sankcie je nutne, s ohľadom na ich spôsobilosť takéhoto zásahu, vylúčená spod negatívnej enumerácie...“.

30. Z tohto rozhodnutia, ako aj zo skoršieho rozhodnutia Najvyššieho súdu v tej istej veci sp. zn. 5Sžf/31/2011 (na ktoré v žalobe odkazoval sťažovateľ) vyplýva, že jediným aspektom, na základe ktorého bola vtedy konštatovaná prípustnosť súdneho preskúmania protokolu a zápisnice, bola v protokole uložená povinnosť kontrolovanému subjektu prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a ich príčin, ktoré umožňoval uložiť v tom čase platný zákon č. 10/1996 Z. z. Naopak v súdnej veci nebola sťažovateľovi v protokole uložená žiadna povinnosť, ktorá by zasiahla do jeho právnej sféry a ktorej uloženie by odôvodňovalo prípustnosť súdneho preskúmania protokolu či zápisnice. Tento záver konštatoval správne aj správny súd v napadnutom uznesení.

31. Protokol ani zápisnica nie sú také individuálne správne akty, ktorými by sa zasahovalo do práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb, a preto nepodliehajú súdnemu preskúmaniu v správnom súdnictve. Porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania uvedené v protokole môže byť podľa zákona č. 25/2006 Z.z. dôvodom, aby riadiaci orgán uplatnil svoje dohľadové i rozhodovacie právomoci, ktoré mu z uvedeného zákona vyplývajú. Protokol o kontrole dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní ani zápisnica o jeho prerokovaní však žiadnu povinnosť sťažovateľovi neukladajú. V tejto súvislosti možno poukázať na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1Sžf/87/2015 zo dňa 14.02.2017 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2018 pod č. R 57/2018), v ktorom v súvislosti s riešením otázky právomoci správneho súdu konštatoval:

„Nakoľko na úkony orgánu verejnej správy pri výkone dohľadových vrchnostenských oprávnení (kontrola, dohľad či dozor) a na ich hmotne zachytené výsledky (protokoly, záznamy či zápisnice) sa v správnom súdnictve najmä nazerá ako na individuálne správne úkony s charakterom predbežnej povahy, Najvyšší súd musel vyhodnotiť napadnutý úradný list ako správny akt, ktorý nie je možné v zmysle § 248 písm. a) O.s.p. podrobiť súdnej právomoci v správnom súdnictve.“

32. Tento právny názor kasačný súd mutatis mutandis zopakoval aj v ďalších predchádzajúcich rozhodnutiach kasačného súdu, napríklad pod sp. zn. 4Sžfk/42/2017; 4Sžfk/30/2017; 1Sžfk/9/2017; 3Sžfk/7/2017; 6Sžfk/15/2018.

33. Kasačný súd poznamenáva, že sťažovateľ sa nemýli, keď má za to, že napadnutý protokol aj zápisnica sú aktmi správneho orgánu ako orgánu verejnej moci. Avšak zároveň platí vyššie uvedené, že

sa nimi priamo nezasahuje do právneho postavenia sťažovateľa, keďže sa mu nimi neukladajú povinnosti, ani nenarušujú jeho práva a právom chránené záujmy. Fakt, že následným postupom riadiaceho orgánu mohlo dôjsť k vydaniu žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov, ešte neznamená, že k zásahu do jeho práv došlo vydaním protokolu a zápisnice žalovaným.

34. K tvrdeniu sťažovateľa o zásahu do jeho práva na dobrú povesť a pochybením správneho súdu, že sa týmto zásahom nezaoberal (viď bod 8), kasačný súd uvádza, že zásah do práv a právom chránených záujmov sťažovateľa musí byť v prípade podania správnej žaloby natoľko preukázaný, aby správny súd mal možnosť jednoznačne vyhodnotiť, či došlo alebo nedošlo k zásahu. Ako správny súd konštatoval, samotné tvrdenie o zásahu nepostačuje. Vyhodenie zápisnice a protokolu a v ňom konštatované porušenie zák. č. 25/2006 Z.z. nemožno ani podľa názoru kasačného súdu preto považovať za zásah do ochrany dobrej povesti sťažovateľa, ktorý by odôvodňoval ujmu na subjektívnych právach sťažovateľa ako sa to vyžaduje pri podaní správnej žaloby.

35. Z uvedených dôvodov považoval kasačný súd právne závery správneho súdu, podľa ktorých napadnuté správne akty nepredstavujú zásah do práv a právom chránených záujmov sťažovateľa a preto nepodliehajú súdному prieskumu, za vecne správne a s odôvodnením jeho uznesenia sa stotožňuje. Ide o opatrenie predbežnej povahy, ktoré nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach sťažovateľa. Keďže správna žaloba voči takýmto rozhodnutiam alebo opatreniam orgánov verejnej správy je neprípustná podľa § 7 ods. 1 písm. e) S.s.p., postupoval správny súd v súlade zákonom, keď podľa § 98 ods. 1 písm. g) S.s.p. žalobu odmietol.

36. Zvyšnými sťažnostnými bodmi sťažovateľa v spojení s argumentáciou žalovaného, sa vzhľadom na nespôsobilý predmet súdneho prieskumu, kasačný súd nezaoberal, nakoľko išlo o sťažnostné body, resp. o pôvodnú žalobnú argumentáciu, ktorá smerovala k meritu preskúmvanej veci. Kasačný súd sa s ohľadom na vyššie uvedené závery bližšie nezaoberal ani ďalšou rozhodovacou činnosťou, na ktorú poukazovali sťažovateľ a žalovaný. Námietky a argumentácia sťažovateľa uvedená v kasačnej sťažnosti nie je spôsobilá spochybniť správnosť záveru krajského súdu o nutnosti žalobu odmietnuť.

37. Po preskúmaní uznesenia správneho súdu v medziach sťažnostných bodov dospel Najvyšší súd k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju postupom podľa § 461 S.s.p. zamietol. Podľa § 461 S.s.p. v citovanom znení kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

38. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

39. Toto uznesenie kasačného súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov, § 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).